

Skokan krátkonohý (*Pelophylax lessonae*)

Skokan krátkonohý patří mezi tzv. „vodní“ skokany a je z nich nejmenší. Netráví úplně celý rok ve vodě a ani ve vodě nezimuje, čímž se liší od příbuzných skokanů skřehotavého a zeleného (ti jsou ve vodě pořád). Na Vysočině jde o poměrně běžný, ale téměř ohrožený druh. Když někde potkáme zeleně zbarvenou žabu, je velmi pravděpodobné, že to bude právě tento druh skokana. V době rozmnožování se samci zbarvují dožluta a ozývají se typickým cvrčivým hlasem.

Skokan skřehotavý (*Pelophylax ridibundus*)

Právě z kombinace výrazného hlasu tohoto skokana (bre-ke-ke) a přísavky na nohách rosničky vznikl zřejmě pohádkový vodník. Je to naše největší žaba, dorůstající až 17 cm. Podobně jako skokan štíhlý je to druh nižších poloh. Na některá místa Vysočiny však byl zavléčen a vcelku bez problémů zde přežívá. Na Vysočině jde o velmi vzácný druh, který ale není ohrožen. Na fotografii je mladý, nedospělý jedinec.

Skokan zelený (*Pelophylax esculentus*)

Skokan zelený není ještě zcela ustálený druh zvířete. Je to v podstatě teprve vznikající druh, a to křížením skokana krátkonohého se skřehotavým a dále pak dalším křížením všech tří druhů „zelených“ neboli vodních skokanů. Skokan zelený tráví celý svůj život ve vodě, dokonce v ní i zimuje. Na Vysočině jde o méně běžný druh, který není ohrožen.

Skokan hnědý (*Rana temporaria*)

Skokana hnědého při procházkách jarní Vysočinou často vídáme jako prvního obojživelníka. Shluky jeho pevných rosolovitých snůšek jsou často nepřehlédnutelné. Při páření vydávají samci tichý mručivý hlas. Na Vysočině jde o ohrožený druh, který je ale téměř běžný.

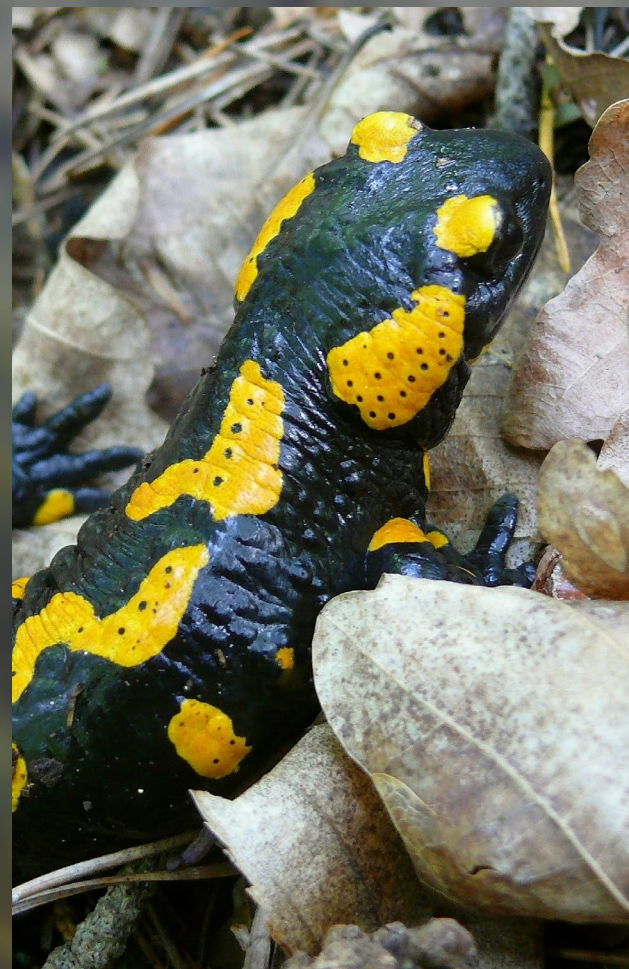

Skokan ostronosý (*Rana arvalis*)

Samci tohoto skokana se na jaře na krátkou dobu zbarvují do modré barvy, většinu roku jsou pak hnědí. Tento druh se často vyskytuje na rašeliništích, z čehož vychází i jeho starší pojmenování – skokan rašelinný. Na Vysočině jde o zranitelný a vzácný druh.

Skokan štíhlý (*Rana dalmatina*)

Jde o žabu, která se vyskytuje jen v nižších polohách. Na většině Vysočiny tedy nemá vhodné podmínky pro život. Tento skokan je nápadný svými velmi dlouhými zadními nohama, díky čemuž může dělat skoky dlouhé i 2 metry. Na jaře se rozmnožuje tento druh jako první, nejčasněji ze všech obojživelníků. Na Vysočině jde o velmi vzácný a téměř ohrožený druh.

www.prirodavysociny.cz

V roce 2017 vydala Pobočka České společnosti ornitologické na Vysočině v rámci projektu „Přírodní rozmanitost Vysočiny“ podpořeného grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska.

text a foto: Jaromír Maštera grafická úprava: Terezie Kodetová

Obojživelníci Vysočiny

V Kraji Vysočina žije 15 druhů obojživelníků z celkem 21 druhů vyskytujících se v České republice.

Čolek horský (*Ichthyosaura alpestris*)

Samci jsou pestře zbarveni s výrazným oranžovým bříškem. K rozmnožování mu stačí i kaluže na lesních cestách. Bohužel v současné době se stále více lesních cest zpevňuje a tento druh ubývá. Na Vysočině jde o ohrožený a méně běžný druh.

Čolek obecný (*Lissotriton vulgaris*)

Samci jsou v době rozmnožování poměrně barevní, s nápadným zvlněným hřebenem a tmavými tečkami po těle. Často se rozmnožuje v drobných tůňkách, kterých je ale v krajině nedostatek. Na Vysočině jde o poměrně běžný, ale téměř ohrožený druh.

Čolek velký (*Triturus cristatus*)

Samičky nejsou tak nápadné jako samci, kteří mají v době rozmnožování výrazný tmavý hřeben na zádech a ocase. Oproti předchozím druhům čolků je výrazně větší, někteří jedinci mohou dosahovat až 18 cm délky. Na Vysočině jde o ohrožený a vzácný druh.

Mlok skvrnitý (*Salamandra salamandra*)

Tohoto nápadného žlutočerného tvora zná téměř každý. Bohužel se na Vysočině už téměř nikde nevyskytuje. Plošně vyhynul s přeměnou původních listnatých a smíšených lesů na smrkové monokultury a se znečištěním drobných potoků. Dnes mloka potkáme jen velmi výjimečně a jen na místech se zachovalými původními lesy, např. v údolí Oslavy na Třebíčsku. Na Vysočině jde o zranitelný a velmi vzácný druh.

Kuňka ohnivá (*Bombina orientalis*)

Dříve běžný druh, dnes nejohroženější obojživelník Vysočiny. Je to drobná žabka s nápadným hlasem, kterým je typické zvukomalebné houkání, známé i z řady pohádek. Kuňka má nápadné oční zorničky, které často mají tvar srdíčka. Na Vysočině jde o kriticky ohrožený a méně běžný druh. Shora připomíná kuňku spíše ropuchu. Pokud ji však uvidíme z břišní strany, najednou máme před sebou úplně jiné zvíře.

Blatnice skvrnitá (*Pelobates fuscus*)

Přes den bývá zahrabaná v zemi, rozmnožování má nenápadné, s tichými hlasovými projevy. Poznáme ji podle svíslé oční zorničky, výrazného hrbolu na hlavě a výrazných patních mozolů v podobě rýčů. Někteří jedinci bývají cítit česnekem. Na Vysočině jde o zranitelný a méně běžný druh.

Ropucha obecná (*Bufo bufo*)

Na první pohled je to žabí ošklivka, bližší pohled odhalí krásné zlatooranžové oči. Zjara bývá od rybníků slyšet její jemný, poměrně příjemný hlas (kuňkání). Kvůli jejímu pomalému pohybu často bývá obětí silničního provozu. Na Vysočině jde o téměř ohrožený a běžný druh.

Ropucha zelená (*Bufotes viridis*)

Samci ropuchy zelené se ozývají příjemným melodickým trylkem, který spíše zní jako hlas nějakého ptáka či hmyzu, než žáby. Je to druh, který dokáže žít i v sušších oblastech. Jedná se o jediný druh obojživelníka žijícího i v oázách na Sahaře. Na Vysočině jde o zranitelný a vzácný druh.

Rosnička zelená (*Hyla arborea*)

Rosnička je naše jediná stromová žába. Díky přísavkám na prstech se může pohybovat i v korunách vysokých stromů. Téměř celý rok se vyskytuje právě v různých porostech vysokých bylin a dřevin, odkud se občas i v létě mimo období rozmnožování ozývá svým výrazným hlasem. Na Vysočině jde o méně běžný a téměř ohrožený druh.

